Desobediència civil.

Opinió | 13-09-2014 | 08:11

Desmitifiquem d'una vegada la desobediència civil; deixem de criminalitzar-la. Perquè aquesta és la forma més fidel d'assolir els desitjos dels pobles i dels seus ciutadans davant els poders immobilistes, totalitaris i tramposos, que s'escuden en lleis ancestrals i caduques per no moure's ni un mil·límetre de l'estatus quo que els protegeix, els fa rellevants i els permet trepitjar la resta, que sovint els multiplica les adhesions i que, si els passés físicament pel damunt, acabarien com Mussolini o com Ceaucescu.

Els nostres exiliats de la guerra franquista, van passar a ser de ciutadans legals a desobedients civils, perquè el colpisme feixista de Franco i els seus capsigranys els van transformar en il·legals per no addictes al seu règim. Una dictadura per la força de les armes a la qual van ser afins molts avantpassats de molts dels dirigents del PP que avui defensen amb ungles i dents aquesta constitució passada de voltes, que els militars franquistes van obligar a signar sota el paraigua d'allò anomenat Transició, i que no va transigir gairebé en res. Una constitució que va protegir els colpistes del 36, les seves famílies i els seus patrimonis aconseguits de maneres poc clares. I tothom a callar. Un colpisme que es va alçar en armes contra el poble, que el va bombardejar i que el va reprimir fins molts anys després, tradició castellana que ja van emprar els esbirros de Felip V l'any 1714 i subsegüents.

Gràcies a la desobediència civil, avui tenim drets humans; no hi ha esclaus; les dones poden votar i participar de la societat; gaudim de drets laborals; drets nacionals, i els nouvinguts fa 60, 70 anys i els seus descendents, o els nouvinguts fa tres mesos, són ciutadans de ple dret de la societat catalana. Igual que la resta que fa 30 generacions que és a la terra. Aquesta desobediència va obligar a construir una constitució "demòcrata de fireta" que avui ens fan empassar tant sí com no, precisament molts dels que no la van votar, o la van votar negativament. Però, en definitiva va sortir de la desobediència civil, ja que, en cas contrari, ni això. Són moltes les víctimes demòcrates del totalitarisme, per haver optat per la desobediència civil. I els homes catalans (i els de la resta de l'Estat) seguirien fent la mili si no hagués estat pels desobedients civils insubmisos i objectors. Per tant, no ens escandalitzem, que la desobediència civil no és cosa de cap partit, ni de cap líder concret. És cosa de tots.

Desmitifiquem la desobediència, perquè cap poble del món no ha guanyat la independència ni la

llibertat obeint els seus carcellers. I els catalans no els hem d'obeir mai, mai més a aquests dèspotes de l'altiplà, que tot ho veuen en clau centralista, i que tenen personatges de guinyol que encara avui, després que hagin sortit gairebé dos milions de catalans als carrers de Barcelona, s'atreveixen a dir que "las manifestaciones son cosa de otros tiempos...". Nostàlgics del "que venga el ejército", del Valle de los Caídos i de la mà dura del Generalisimo amb el poble, la cultura, la intel·ligència i el pensament obert i diferent.

El 9 de Novembre hi haurà referèndum: el President Mas, el Govern i els partits que el volen ja ho han dit per activa i per passiva. I el dia 10, l'endemà, caldrà fer valer un resultat assolit amb tant d'esforç, desplegar el nostre contrapoder i aïllar la capacitat de reacció del poder que ens oprimeix. Sabem que ens enfrontem a una muralla amb una llarga tradició d'autoritarisme i repressió, defensor de grans interessos econòmics i oligàrquics. I ni ens ho posen fàcil (perquè econòmicament depenen de Catalunya) ni ens ho posaran els dies 9 i 10 de Novembre. Però hi haurà molts centenars d'observadors internacionals, que certificaran els fets. Per això guanyarem, i Catalunya vencerà. I mai més no estarà sota el jou de cap nació aliena. I si per aconseguir la fita cal desobediència, doncs desobediència, una vegada més. La que calgui, per assolir la llibertat.

Autor: Santi Capellera i Rabassó/GN